

Абрахам Мерит

ПЪЛЗИ, СЯНКО!

София, 2022

Abraham Merritt
СРЕЕП, SHADOW!

© Издателство „Изток-Запад“, 2022

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Стефан Георгиев, превод, 2022

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2022

ISBN 978-619-01-1066-8

Абрахам Мерит

ПЪЛВИ, СЪНЖО!

Превод от английски
Стефан Георгиев

— СЪДЪРЖАНИЕ —

Глава 1. Четири самоубийства	7
Глава 2. Демоазел Даю	15
Глава 3. Теории на доктор Дьо Керадел	25
Глава 4. Изгубеният град Ис	37
Глава 5. Шептящата сянка	45
Глава 6. Целувката на сянката	53
Глава 7. Любовникът на майсторката на кукли	65
Глава 8. В кулата на Даю – Ню Йорк	73
Глава 9. В кулата на Даю – Ис	85
Глава 10. Извън кулата на Даю	95
Глава 11. Даю изпраща сувенир	101
Глава 12. Изчезващите бедняци	111
Глава 13. Призовка от Даю	125
Глава 14. Зад стената на Дьо Керадел	137
Глава 15. Зад стената на Дьо Керадел – 2	151
Глава 16. Маел беник	163
Глава 17. Купата за жертвоприношения	177
Глава 18. Хрътките на Даю	191
Глава 19. Пълзи, сянко!	203
Глава 20. Последното жертвоприношение	217

Четири самоубийства

Разопаковах багажа си в клуб „Експлорърс“ в мрачно настроение. Изключително неприятната депресия, с която се бях събудил в койката си снощи, отказваше да ме пусне. Тя наподобяваше ехо от кошмар, чиито детайли бях забравил, макар че те продължаваха да се спотайват на ръба на съзнанието ми.

Появи се и друго основание за раздразнение.

Естествено, не бях очаквал да ме посрещне комисия на градския съвет. Но фактът, че не ме чакаше нито Бенет, нито Ралстън, ми заприлича на огромно пренебрежение. Бях писал и на двамата, преди да отплавам; очаквах, че поне единият ще се появи на дока.

Те бяха най-близките ми приятели и странната враждебност помежду им често ме озадачаваше. Хем се харесваха, хем не можеха да се понасят. Струваше ми се, че по принцип са по-близки един с друг, отколкото с мен; че вероятно щяха да са като Дамон и Питий*, ако взаимно не харесваха нагласата си към живота. А може и наистина да бяха като Дамон и Питий.

Старият Езоп формулира техните разногласия преди столетия в баснята „Мравката и щурецът“. Бил Бенет беше мравката. Сериозният, трудолюбив син на доктор Лайънел Бенет, доскоро един от петимата най-големи експерти в модерния цивилизован свят на тема мозъчна патология. Правя разграничение между модерен и цивилизован, понеже имам доказателства, че онова, което си позволяваме да наричаме „нецивили-

---

* Персонажи от старогръцката митология, класически пример за вярно приятелство. – Б.р.

зован свят“, разполага с много повече подобни експерти, освен това имам основания да вярвам, че древният свят е разполагал с много по-напреднали хора в тази област от съвременния, бил той цивилизован или нецивилизован.

Старият Бенет беше един от малкото специалисти, фокусирани върху работата, а не върху банковите си сметки. Известен човек, но беден. Младият Бенет беше на около трийсет и пет години, на моята възраст. Знам, че баща му разчиташе много на него. Подозирах, че в някои области, особено в областта на подсъзнателното, синът бе изпреварил бащата, бидейки с по-гъвкав, непредубеден разум. Преди година Бил ми беше писал, че баща му е починал и че се е сдружил с доктор Остин Лоуел, заемайки мястото на доктор Дейвид Брейл, който бе загинал от паднал полилей в частната болница на доктор Лоуел. (Вижте романа „Гори, вещице, гори!“)

Дик Ралстън беше шурецът. Той беше наследил огромно състояние, което зъбите на Голямата депресия едва засегнаха. Общо взето обикновен син на богаташ, от добрия тип, но нямащ радост, полза и удовлетвореност от работата. Безгрижен, умен и щедър, но все пак първокласен безделник.

Аз бях компромисът – мостът, на който те можеха да се срещнат. Имах диплома за лекар, но и достатъчно пари, за да се отърва от еднообразието на практикуването. Достатъчно, че да правя каквото си искам, тоест да се мотая по света, занимавайки се с етнологички проучвания. Интересите ми бяха основно в областите, които моите научни братя наричат суеверие – туземска магия, вещерство, вуду и други подобни неща. Аз бях сериозен в своите проучвания колкото Бил в неговите. И той знаеше това.

От друга страна, Дик отдаваше скиталчеството ми на неспокойния дух, наследен от моите бретонски предци, сред които имаше пират, който бе отплавал от Сен Мало и се бе покрил със слава в Новия свят. Е, пиратът накрая бе увиснал на бесилото. А странните ми разсъждения Дик отдаваше на факта, че две мои прапрабаби са били изгорени като вещици в Бретан*.

Напълно разбирах логиката му. Не и тази на Бил обаче.

---

* Регион в Западна Франция, разположен на едноименния полуостров. – Б.р.

Навъсен, си мислех, че макар да съм отсъствал три години, не е редно да ме забравят. Сетне успях да се отърся от мрачното настроение и да се надсмея над себе си. Навярно те не бяха получили съобщенията ми, бяха налегнати от неотложни ангажименти или пък бяха разчитали един на друг за посрещането.

На леглото лежеше следобеден вестник. Забелязах, че е от вчера. Погледът ми се спря на част от заглавията. И тогава престанах да се радвам. Ето какво прочетох:

**НАСЛЕДНИК НА 5 МИЛИОНА ДОЛАРА
ОТ МЕДОДОБИВ СЕ САМОУБИ
Ричард Дж. Ралстън-младши се застреля в главата**

Не са ясни причините. Четвърти богат нюйоркчанин отнема живота си без очевидна причина през последните три месеца. Полицията намеква, че може да става дума за клуб на самоубийци.

Зачетох нататък:

Ричард Дж. Ралстън-младши, който преди две години наследи около 5 милиона долара, когато баща му, богат собственик на мина, почина, беше открит тази сутрин мъртъв в леглото си в къщата на Седемдесет и осма улица. Беше се прострелял в главата, умирайки на място. Пистолетът му лежеше на пода, точно под ръката му. Детективите откриха пръстови отпечатъци на Ралстън върху дръжката.

Трупът бе намерен от иконома, Джон Симпсън, който заяви, че е влязъл в спалнята в 8 часа, както обикновено. По състоянието на тялото съдебният следовател д-р Пийбоди определи, че Ралстън се е застрелял някъде към 3 сутринта, около пет часа преди Симпсън да открие трупа му.

Три сутринта? Кожата по гърба ми настръхна. Съобразявайки часовата разлика между Ню Йорк и кораба, осъзнах, че трагедията бе станала точно когато се бях събудил странно депресиран.

Продължих да чета:

Ако казаното от Симпсън е вярно, а полицията няма основания да мисли, че не е, самоубийството не е планирано, а е резултат от внезапен импулс. Това, изглежда, се потвърждава от писмото, което Ралстън е започнал да пише, но е скъсал, без да довърши. Късчетата хартия бяха открити под бюрото в спалнята. Текстът гласеше:

„Драги Бил,

Съжалявам, но не можах да остана. Ще ми се да гледаш на нещата обективно, а не субективно, независимо колко невероятно изглеждат. Де да беше Алън тук. Той знае повече...“

Явно в този момент Ралстън е размислил и е скъсал писмото. Полицаяте се опитват да разберат кой е този „Алън“ и какво повече знае. Те се надяват, че адресатът, Бил, ще се идентифицира. Няма никакво съмнение, че става дума за самоубийство, но е възможно нещата, на които трябва да се гледа „обективно, а не субективно, независимо колко невероятно изглеждат“, да хвърлят някаква светлина върху мотива.

Към момента като че ли няма обяснение защо господин Ралстън е отнел живота си. Неговите адвокати от известната фирма „Уинстън, Смит и Уайт“ са уверили полицията, че с имуществото му всичко е наред и че в личния му живот няма усложнения. Факт е, че за разлика от мнозина други синове на богати хора, Ралстън никога не се е забърквал в скандал.

Това е четвъртото самоубийство за период от три месеца на богати мъже на възраст почти колкото тази на Ралстън, със сходни навици в живота. Четирите случая толкова си приличат, че полицията подозира, че става въпрос за съглашение за самоубийство.

Първата от четирите трагедии се случи на 15 юли, когато Джон Марстън, световноизвестният играч на поло, се простреля в главата в къщата си в Локъст Вали, Лонг Айланд. Не е изяснена причината за самоубийство. Марстън беше ерген, подобно на Ралстън. На 6 август тялото на Уолтър Сейнт Клеър Калхун беше открито в колата му близо до Ривърхед, Лонг Айланд. Калхун беше свил встрани от главния път, на това място заслонен от гора, и бе излязъл наред поле. Там се бе застрелял в главата. Все още не е ясно защо. Той е разведен от три години. На 21 август Ричард Стантън, милионерът пътешественик и яхтсмен, се гръмна в главата на палубата на плаващата в океа-

на яхта „Тринкуло“. Това се случи ден преди планираното му заминаване за Южна Америка.

Четях, четях... спекулациите за съглашение за самоубийство, дължащо се вероятно на отегчение и нездраво желание за постигане на сензация... историите на Марстън, Калхун и Стантън... некролога на Дик.

Четях, без да разбирам напълно прочетеното. Продължавах да си мисля, че това не може да е истина.

Нямаше причина Дик да се самоубие. На света едва ли имаше човек, който да обича повече живота. Теорията за съглашение за самоубийство бе направо фантастична, поне що се отнася до неговото участие. Аз бях онзи „Алън“ от писмото, естествено. А Бенет беше „Бил“. Но кое известно ми нещо бе накарало Дик да съжалява, че ме няма?

Телефонът извънтя и операторът каза:

– Доктор Бенет идва да ви види.

Отвърнах:

– Да влиза. – И добавих наум: „Благодаря ти, Боже!“

Бил се появи. Беше пребледнял и изпит, приличаше на човек, който е подложен на тежко изпитание, а не на човек, преминал през такова. В очите му имаше стаен ужас; струваше ми се, че гледа не мен, а източника на ужаса, вкоренен в съзнанието му. Той протегна вяло ръка и промълви:

– Радвам се, че се върна, Алън.

В лявата си ръка държах вестника. Бил го дръпна и погледна датата. Каза:

– Вчерашен. Е, всичко е там. Поне каквото знае полицията.

Думите му ми прозвучаха странно. Попитах:

– Намекваш, че знаеш нещо, което полицията не знае?

Той отговори някак уклончиво:

– О, те са интерпретирали правилно фактите. Дик си пръсна мозъка. Прави са, че го свързват с другите три смъртни случая...

Повторих:

– Какво знаеш, което полицията не знае, Бил?

Той рече:

– Дик беше убит!

Втренчих се учудено в него.

– Но щом се е прострелял в главата...

– Разбирам напълно учудването ти. Въпреки това...

Дик Ралстън се самоуби, да, но все пак беше убит. – Седна на леглото и изпъшка. – Имам нужда от питие.

Донесох бутилката скоч, с която стюардът от клуба ме бе „наградил“ за добре дошъл. Той си сипа и каза:

– Радвам се, че се върна! Чака ни тежка работа, Алън.

Сипвайки си на свой ред, попитах:

– За какво става дума? Трябва да намерим убиеца на Дик ли?

– Да, да. Но има и друго. Трябва да сложим край на убийствата.

Сипах още уиски в чашите.

– Стига сме се мотали. Кажете какво става!

Той ме погледна замислено. Проговори с тих глас:

– Не, Алън, рано е. – Остави чашата си. – Представи си, че си открил нова буболечка, нов бацил... или ти е дошла нова мисъл. Проучваш я и отбелязваш особеностите ѝ. Навярно ще ти се прииска да чуеш нечие компетентно мнение. Какво би направил? Ще предоставиш на човека всичките си наблюдения, а после ще го помолиш да погледне през микроскопа, за да провери дали няма грешка? Или ще му дадеш някои насоки и ще го оставиш да се пули през микроскопа и да търси?

– Само насоки и да се оправя сам, естествено.

– Точно така. Е, мисля, че имам нова буболечка... или по-скоро много стара, нямаща нищо общо с бацилите. Няма да ти разказвам за нея, докато не опреш око в окуляра на микроскопа. Държа мнението ти да не е повлияно от моето. Кажете ми да донесат вестник, моля те.

Обадих се и заръчах да ми донесат новия брой. Вестникът пристигна, Бил го взе и загледа първата страница, след което започна да прелиства. Намери това, което търсеше. Четеше и кимаше. Подаде ми вестника.

– Дик е преминал от първа на пета страница – рече той. – Но вече го преодолях. Прочети първите няколко параграфа – останалото са празкази и смътни догадки. Много смътни.

Зачетох на глас:

– „Доктор Уилям Бенет, известният мозъчен специалист, сътрудник на не по-малко известния психиатър доктор Остин Лоуел, тази сутрин отиде в полицейското управление и каза, че той е „Бил“ от недовършеното писмо, открито в спалнята на Ричард Ралстън-младши, след като последният се самоуби вчера сутринта.

Доктор Бенет заяви, че несъмнено той е адресатът на писмото, че с Ралстън го свързва отдавнашно приятелство и че наскоро го е консултирал относно безсъние и кошмари. Господин Ралстън му гостувал предната вечер. Вечеряли заедно. Бенет предложил на Ралстън да остане да спи в дома му. Ралстън първоначално се съгласил, но после решил да се прибере. Първото изречение от писмото визирало отказа му да остане да преспи в дома на приятеля си. Професионалната етика не позволи на доктор Бенет да навлезе в подробности относно симптомите на господин Ралстън. Попитан дали психическото състояние на господин Ралстън стои в основата на самоубийството, доктор Бенет отвърна тактично, че самоубийствата винаги са резултат от психически проблем.“

Макар че бях объркан и натъжен, не можах да се въздържа да не се усмихна.

– Според доктор Бенет „Алън“ от писмото е старият приятел на Ралстън доктор Алън Карънак, който се прибира в Ню Йорк днес с „Огъстъс“ след тригодишно пребиваване в Северна Африка. Доктор Карънак е добре известен в научните среди със своите етноложки проучвания. Доктор Бенет твърди, че Ралстън е смятал, че някои от симптомите му могат да бъдат обяснени от доктор Карънак, който е проучвал озадачавачи психически отклонения, срещани в примитивните племена.“

– Ето и изненадата – каза Бил и посочи следващия параграф:

„Доктор Бенет говори надълго и нашироко с репортерите след излизането си от полицейското управление, но на практика не предостави никакви други значими факти по случая. Той каза, че Ралстън е теглил големи суми от банковите си сметки през двете седмици пре-

ди смъртта си и че не е наясно какво е станало с парите. Той като че ли веднага съжали, че е дал тази информация, заявявайки, че тегленията нямат нищо общо със самоубийството на Ралстън. Неохотно призна обаче, че сумата вероятно надвишава 100 000 долара и че полицията разследва.“

Подхвърлих:

– Това ми прилича на изнудване... ако е вярно.

Той отвърна:

– Нямам доказателства, че е вярно. Но така казах на полицаите и репортерите.

Прочетох параграфа още веднъж и станах.

– Репортерите скоро ще цъфнат тук, Алън – рече Бил. – И полицаите. Тръгвам. Не си ме виждал. Нямах ни най-малка представа какво е станало. Не си се чувал с Ралстън от една година. Кажим им, че след като поговорим с мен, ще можеш да изкажеш мнение. Но засега... просто нищо не знаеш. То си е така... нищо не знаеш. Това е стратегията ти, придържай се към нея.

Той се отправи към вратата. Аз подвикнах:

– Чакай, Бил! Каква е идеята зад писанията, които изчетох?

– Кукичка с тлъста примамка, драги.

– Кой трябва да ухапе?

– Убиецът на Дик.

Той се извърна и добави:

– И нещо, което е по твоята част. Една вещица.

После затръшна вратата зад себе си.